

רזאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת כי תצא תשפ"ג | עלון מס' 47

בשעה 9:09 ראיתי צעיר על המדרכה שממול ממחר לדרכו. הוא היה נראה כבן שלושים. "צדיק! צדיק!", קראתי לכיוונו. הוא הפנה את ראשו לכיווני, ואני שאלתי: "רוצה ללמוד תורה? יש כאן שיעור!"

הוא עבר את הכביש ושאל: "מה לומדים שם?" "מה שרוצים. כל אחד לומד מה שהוא מעוניין". "תגיד לי, אתה אמיטי?", הוא שאל, "אתה פשוט מתכוון ללמד אותי תורה?" הנהנתי בראשי, בלי להבין מה פשר ההתרגשות העצומה שאחזה בו...

"אתה לא מבין מה הולך פה", המשיך מי שהתברר אחר כך ששמו מנחם. "חודשיים אני כבר מתפלל יום יום לבורא עולם, שישלח לי מישהו שילמד איתי תורה. חזרתי בתשובה, אבל אני לא יודע כלום. לא יודע מה עלי לעשות, איך ללמוד... שום דבר! ופתאום, כזאת הפתעה. השם פשוט שלח לי אותך. פלא שאני מתרגש?!"

"ברוך השם, התקבלה תפילתך!", עניתי לו בחום. "אם היית מאחר בדקה, כבר לא הייתי כאן. תכננתי לעמוד פה עד השעה 9:10 בדיוק, ואתה הגעת ב-9:09". הוא נהנה מהדיוק אבל תיקן אותי: "התקבלה רק חצי תפילה".

"ומה החצי השני?", התעניינתי. "החצי השני הוא, שאני מבקש מהשם שישלח לי תפילין. עדיין אין לי משלי, ובכל יום אני שואל תפילין מאחרים". "הריני להודיעך שגם החצי השני התקבל!", אמרתי לו. "כאן במכונית יש לי תפילין שקיבלתי מאדם שאביו נפטר, והשאיר לי תפילין כשרות ומהודרות. הוא החליט לתת את התפילין למי שיזדקק לכך לעילוי נשמת אביו".

ניגשתי למכונית כדי להוציא את התפילין, וכשחזרתי למקום עומדנו לא ראיתי את מנחם. הבטתי לצדדים ומצאתי אותו מתחת לבניין סמוך. הוא עמד שם ובכה כמו ילד, ילד של אבא שלו, ודמעותיו דמעות של גיל והודיה, געגועים ותפילה. הוא קיבל היום בבת אחת את משאלתו הכמוסה. ברגע אחד הבלתי ברק של אור בדיוור ישיר מאביו שבשמים. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "בגלל הקורונה לומדים היום אצל פנחסוב. בוא איתי!"

בדרך למקום השיעור הוא סיפר לי: "בכלל לא הייתי אמור לעבור כאן. הלכתי ברחוב אחר, בכוונה להמשיך ישר הביתה, אלא שליד הקיוסק בדרך התגודדה קבוצה של נשים. לא רציתי לעבור שם, ולכן החלטתי להאריך את דרכי דרך הרחוב הזה".

"גם אני לא הייתי אמור לעמוד כאן. הרי בתי הכנסת בעיר כבר נפתחו, ואם לא העקשנות של הגבאי, כבר הייתי יושב מזמן בבית הכנסת עם כל חברי השיעור. תראה כיצד אלוקים חשבה לטובה. תראה גם איך הקב"ה שמע לתפילתך, ורק נתן לך עוד ניסיון קטן, שתתגבר ותשמור על עיניך. ברגע שעמדת בניסיון הזה קיבלת את כל מבוקשך". עלינו לגג של פנחסוב ללמוד תורה. הגענו לגג העולם.

כעבור שבוע וחצי קיבלתי טלפון מהרב משה נחשוני שליט"א: "הייתי היום בבית חולים לצורך בדיקה מסויימת, ובדיוק באותו זמן הגיע לבקר את הרב צבי זלצר [זצ"ל] נכדו החביב, ושמעתי אותו מספר לו על תלמיד חדש שהצטרף למדרשייה". כאן סיפר לי הרב את סיפורו של מנחם, כפי שקראתם כאן, והוסיף: "יהודי שבמשך חודשיים התפלל כל יום שיזכה ללמוד תורה - צריך לעזור לו. לא מספיק להיפגש עמו רק פעם בשבוע. בבקשה, תקשר בינינו, וכך אוכל לראות שיתקדם בלימוד התורה גם בשאר הימים".

התפלאתי לשמוע, איך הקב"ה סיבב שהסיפור הנכון יגיע בדיוק רב לאזניו של ר' משה. אכן תכננתי ליצור קשר עם מנחם, ולהעביר לו את דברי הרב, אך עברו כמה ימים ועדיין לא הספקתי לעשות זאת. בינתיים הגיעו כמה תלמידים ותיקים לסיום פרק 'אלו מציאות'. ראשי הארגון ארגנו סעודת סיום לכבודה של תורה, וקראו לרב נחשוני שליט"א לכבד את המעמד בהשתתפותו.

"כי תצא למלחמה על אויבך"

זהו סיפור של השגחה פרטית מופלאה. סיפור על הדקה שהכריעה, ועל האושר של מי שזכה להיות שליח לדבר מצווה ולראות בעיניים איך 'קרוב השם לכל קוראיו', לכל הקוראים לו באמת!

זכיתי לעסוק בקירוב רחוקים, ובכל שבוע אני יוצא עם חברים לבית מדרש בראשון לציון. האברכים בחבורה שלנו, עשרה במספר, מתיישבים לשעה של לימוד עם מי שמעוניין, וברוך השם, יש מעוניינים רבים. הציבור המקומי מקבל אותנו באהדה. יש כאלה שממש מחכים ומצפים לנו, צמאים לכל מילה של אידישקייט. אפשר לראות שהשיעור השבועי הזה הוא בשבילם כמים על נפש עייפה, וזהו סיפוק אדיר.

בחודשים ניסן ואייר [בקורונה...] היינו ספונים בבתים, כיון שבתי המדרשות והישיבות היו סגורים, נכנסה התורה הביתה ומילאה את כל החדרים. באותו זמן חשבת על הידידים מראשון לציון. איך הם מסתדרים כשבית הכנסת סגור? מי שזכה ללמוד בתלמוד תורה ובישיבה מסוגל לפתוח ספר, וגם אם זה קשה מאוד, בסופו של דבר זה אפשרי. אבל האחים מראשון לציון לא למדו בישיבה, ואם אברכים לא ישבו וילמדו איתם, כיצד יעשו זאת?

דאגתי להם והתגעגעתי אליהם, וכשבשעה טובה נפתחו שערי בתי כנסיות ובתי מדרשות, חזרנו לפעילות במרץ מחודש. בשבוע שאחרי חג השבועות, זמן מתן תורתנו, הגענו אל בית המדרש בראשון לציון. דלתות בית המדרש היו פתוחות, אך הציבור התפלל בחוץ. ביקשנו להיכנס לתוך בית המדרש, אבל קפץ עלינו רוגזו של הגבאי. "לא לומדים בפנים! רק בשטח פתוח!"

הגבאי היה נחוש בהוראתו: הוא לא מסכים שנלמד בפנים מאימת הקורונה, ואם אנחנו רוצים בכל זאת להתאסף יחדיו, שנמצא לנו מקום אחר. עמדנו אובדי עצות. באנו במיוחד מחוץ לעיר, וחבל כל כך שלא נוכל ללמוד עם החפצים בכך. אחד מהנוכחים, מר פנחסוב שיחי, נרתם מיד לעזרה: "בואו אלי הביתה", הוא הציע. "אני גר כאן קרוב, ויש לי מרפסת פתוחה על הגג, אפשר ללמוד שם לפי כל ההנחיות של משרד הבריאות. תעלו אלי, לכבוד הוא לי!"

הודיתי בכל לב למר פנחסוב, וציבור הלומדים עשה את דרכו לביתו. אני נשארתי על עומדי. "יכול להיות שעוד מעט יבוא מישהו שרוצה ללמוד ולא ימצא אותנו", הסברתי לחברים. "אני מחכה כאן חצי שעה, עד 9:10, כדי להפנות את הלומדים למרפסת של פנחסוב". עמדתי וחיכיתי, אנשים מיעטו לעבור ברחוב. רבע שעה כבר חלפה, ואני שאלתי את עצמי: מה אני עושה פה? מי אמר שמישהו יעבור כאן בכלל? למי זה חסר שאחכה לו? בכל זאת החלטתי לחכות עד 9:10, כמו שסיכמתי.

כאשר הגיע הרב לגג של משפחת פנחסוב לחוג עמנו את סעודת הסיום, הוא פגש את מנחם, התלמיד שהצטרף אלינו בדרך פלא. מאז הם בקשר שמטרתו אחת היא - להתקרב אל אבינו שבשמים בלימוד תורתו ובקיום מצוותיו. אני מאושר שזכיתי להיות שליח לדבר מצווה, ולראות בעיניים איך "קרוב השם לכל קוראיו", לכל הקוראים לו באמת. (השגחה פרטית)

"זכן תעשה לכל אבידת אחיך... לא תוכל

להתעלם" (ג.ב.)

יהודי אינו יכול להתעלם ממצוקת אחיו, ולכן מיד משתדל להחזיר לו אבדתו. ואם באבדת ממון כך, באבדת נפש על אחת כמה וכמה שנצטוונו לקחת אחריות ולא להתעלם ממצוקה רוחנית של אחינו בשרנו.

יהודי בני ברק חם ואכפתי מספר את הסיפור דלהלן: "מזל טוב!" - - - בשעה טובה ומוצלחת נולד לנו תינוק ביום שישי - בבית החולים 'לניאדו', נתניה. עד שהתאפשר לי להשאיר את היולדת בבית החולים, ולנסוע הביתה לבני ברק, התאחרה השעה. אמנם עדיין נותר מספיק זמן לנסוע לבני ברק ולחזור, אבל חששתי שלא ייווצר מצב בו הנהג יחלל שבת בגללי בדרך חזור. חיפשתי נהג מונית ערבי, אך לא מצאתי. לקחתי נהג מקומי ושמחתי למצוא את עצמי במהירות בבני ברק, סוג של קפיצת הדרך... אמנם לא היה כל חשש שהוא יאלץ לחלל שבת בחזור, אך החלטתי בכל זאת לשוחח עמו על השבת. "מה אתה מתכנן לעשות בשבת?" התעניינתי.

- "מה אגיד לך אחי; שבת זה הכי רווחי. אנשים משלמים לך כפול - העיקר תיסע!"
- "כמה בערך אתה מרוויח בשבת?" הנהג נקב בסכום לא מבוטל כלל ועיקר.

"תשמע", אמרתי לו, "אמנם אין לי הרבה כסף. כעת גם עומדות להתנוסס הוצאות השמחה, אבל תיקח צ'ק על כל הסכום!". הנהג הפסיק לחשוב שאני מתבדח כאשר קיבל צ'ק כתוב וחתום. התאריך להיום, הסכום בדיוק כמו שאמר, והחתימה מסולסלת. אותו נהג בכל זאת הגיע מבית מסורתי ואף פעם לא התכוון לחלל שבת 'להקעיס', כי אם 'לתיאבון'. כעת משנמלא תאבונה הוא ינוח בשבת... נסע הביתה והפתיע את אשתו עם כניסתו.

- "מה!? אתה לא עובד?" הושיט מול עיניי את הצ'ק והתחיל לצחוק כל הדרך אל השבת... לפני שיצא לא שחכ לצוות להעמיד את הפלטה... [כן... ככה זה בבתי רבים. נוסעים בשבת 'כי פרנסה זה פרנסה' ומניחים את החמין על פלטה 'כי שבת זה שבת'. עולם מבולבל, כאוב, בו מצויים רבבות מאחינו בית ישראל...], נפרד מבני משפחתי והלך לבית הכנסת, כי בליל שבת יושבים או במונית או בבית כנסת - חלילה לא בבית..."

בקיצור, השבת עברה עליו בתרוממות. אמנם היא זה מוגזם לטעון שהוא לא נכשל באיסור 'בורר', אם מדאורייתא ואם מדרבנן, אבל הוא בהחלט ניצל מלחלל שבת בפרהסיה ובמיד. כיון שיצאו להם שלושה כוכבים, קיבל הזמנה לנסיעת 'ספיישל' לצפת - הלוח חזור. בדרך צלצל למספר הטלפון שהופיע על הצ'ק. "אתה שומע?" התלהב 'תאמין לי - השבת מקור הברכה... מי ששומר שבת מרוויח פי שלוש. גם צ'ק בערב שבת... גם מנוחה במשך כל השבת... וגם ספיישל לצפון במוצ"ש. כמה טוב. כמה נפלא!"

בנוסף, הוא שם לב לעובדה שבעיה רפואית שהייתה לאשתו - והסבה לו הוצאות מרובות - הסתדרה באותו שבת. הווה אומר: כל מה שהרוויח בשבתות... הלך לרופאים בימות החול - אז מה הרוויח?...

אבל הוא לא נשאר עם התפיסה הרדודה הזו של חישוב כספים לאורך זמן. השבת היחידה הזו גרמה לו למהפך. עד מהרה צירף אליה שבת נוספת ועוד אחת. כיום תראו אותו ולא תאמינו שבעבר הלא רחוק חילל היהודי היקר הזה שבת אחר שבת... ועוד בפרהסיה. ואיך התחיל הכל? מי גרם להכל...?

קצת אכפתיות מצד יהודי נוכח מצב הזולת. היו לו מספיק דאגות וסידורים באותו יום שישי. שמחות - כדרך - משמחות אך גם מתישות, ומה גם לידת תינוק שמתרחשת בהפתעה ללא שליטה מצדך על גורם הזמן. ובכל זאת, היה לו זמן, לב וסבלנות להתעסק עם השבת של הנהג. דומה שיותר ממה שהושפע הנהג מהכסף שהונח בידו, הושפע מהחום שהעניקה לו העובדה שליהודי הזה כל כך אכפת ממנו עד שהוא מוכן לשלם עליו סכום עתק - ובלבד שלא יזיק לנשמתו. כולנו יודעים:

מה שמקרב בסופו של דבר יהודים לאביהם שבשמים אלו לא כל כך ההוכחות השכליות כמו הטפיחות הלבביות - - - ואת זה כולנו יכולים לתת. (איש לרעהו)

"על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים..."

ואשר שכר עליך את בלעם... לקללך" (ג.ב.)

פסוק זה הסביר המגיד מדובנא במשל: פעם אחת, בא כפרי אחד לישיבה ובקש מראש הישיבה כי ימצא בעבורו חתן הגון לבתו.

מתחייב אני - אמר הכפרי - לפרנס את חתני ולספק לו את כל צרכיו.

בחר ראש הישיבה חתן מופלג בתורה ובמעשים טובים, וכעבור זמן, נשא החתן את בתו של הכפרי לאשה.

למחרת החתונה, הסב החתן בבית חמיו לארוחת הבוקר, והנה מגישים לפניו לחם צר ומים לחץ... החתן העדין לא אמר דבר, ובקושי רב נגס בלחם הקשה ושתה מן המים. בערב, חזר ונשנה הדבר, שוב הניחו לפניו לחם קשה ומים, וכך מידי יום... התקשה החתן באכילת מאכלים אלה, משום כך, הלך ורזה ופניו נפלו.

כאשר ראה הכפרי כי חתנו אינו אוכל, פתח עליו בצעקות: מפני מה אינך אוכל? וכי בהיותך בישיבה התרגל גופך למאכלים מעודנים?

משלא הועילו צעקותיו, שכר הסוחר שני גויים גברתנים כדי שישגיחו על חתנו שיאכל. בכל סעודה היו עומדים עליו ושוט בידם. "בכל פעם שדחה החתן מלפניו את הלחם הקשה ולא אכל, היו שני אלה מצליפים בו בשוט..."

לילה אחד חמק החתן מבית חותנו ונמלט לישיבה. נכנס החתן החבול לראש הישיבה וספר לו את כל המאורעות מיום חתונתו ועד היום. למחרת הגיע הכפרי לישיבה לחפש את חתנו.

מדוע אינך נותן לחתנך מאכלים ראויים? שאל ראש הישיבה את הכפרי. אומר לכם את האמת - ענה הכפרי - אין באפשרותי לשלם אלא דמי לחם ומים...

רשע שכמוך - צעק הרב - אין באפשרותך לקנות בעבורו אוכל טוב יותר? וכסף כדי לשכור שני גויים יש לך? לשם כך כסף מספיק?

כן הוא גם הנמשל - סיים המגיד - נאמר בפסוק: "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים" - ואם תשאל, שמא לא היה להם כסף לכך? ממשך הפסוק ואומר: "ואשר שכר עליך את בלעם... לקללך" - הן היה בידם די כסף כדי לשכור את בלעם שיקלל את בני ישראל, אם כן משמע שאך מתוך רשעות לא קדמו את בני ישראל בלחם ומים. (וקראת לשבת עונג)

"זיהפך ה' איסקיך את הקללה לברכה כי אהבך

ה' אלוקיך" (ג.ב.)

הקב"ה אוהב אותנו ומשגיח עלינו, והופך לנו את הקללות לברכות. קטנים אנחנו ואיננו מצליחים להבין מדוע ולמה מתנהג עמנו הבורא באופן כזה וכזה, אבל חסד נוסף עשה עמנו הקב"ה שלפעמים נפתח לנו חלון וצוער להביט דרכו ולראות מעט מקצות דרכיו ולהבין מהם את רוב חסדיו.

מעשה שהיה לפני למעלה משלושים שנה, המגיד מירשם הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל [נלב"ע לפני כמה שנים] חלה בכליותיו והיה הכרח להשתיל בגופו כליה חדשה. בלית ברירה נטל ר' ראובן את מקל הנדודים ונסע בגפו לארה"ב ונתיישב ב'בורו פארק' כשהוא רחוק מאשתו ושבעת ילדיו [יש לזכור שבאותם הימים שיחת טלפון מארה"ב לארה"ק לא היה דבר של מה בכך]. כשהוא ממתין שיגיע תורו לקבל כליה בבית החולים שם. עברו כמה שבועות ו'חדשות' אין, אין כליה ולא זכר לכליה [כי סוג דמו של ר' ראובן היה סוג נדיר, ואי אפשר להשתיל כליה אלא מאדם שדמו כדם האדם שמשתילים בו]. אחד העסקנים הנוודעים המכירים בעניינים אלו נכנס בעובי הקורה והחל להשתדל בין בתי החולים למהר את ישועתו של רבי ראובן, ולא עלתה בידו. עבר עוד חודש, חודשיים, מחצית השנה, גם שנה ושנתיים עברו כשהוא מנותק לגמרי מבני ביתו וצאצאיו, ועדיין לא נראתה כל ישועה באופק...

משעברו שנתיים ומחצה, אמר העסקן לר' ראובן: "הנה אין כל תכלית בישיבתך כאן ב'בורו פארק', נראה כי ההשתדלות הרצויה עתה שתסע ל'סאן פרנסיסקו' אשר בקליפורניה שם יש בית החולים המיוחד לענייני השתלות אולי שם תבוא ישועתך..."

אמר לו ר' ראובן: "איך אעשה זאת, הרי אין לי כל שיג ושיח בשפת האנגלית ובקושי הנני מסתדר כאן הודות שנמצאים כאן רבים מאחינו בני ישראל המסייעים בעדי, אבל כיצד אמצא את ידי ורגלי באותו מקום מרוחק בין אלפי גויים ונכרים - להיכנס לבית החולים, להירשם מחדש בתור המיועד לממתינים על כליה, להיבדק שוב ושוב מבלי יכולת לדבר איתם אפילו דיבור אחד". נכמרו רחמי אותו עסקן ואמר לו: "אף אני אעזוב את ביתי לתקופה זו, ואצטרף אליך בנסיעתך ויהי ה' בעזרנו".

העסקן נמלך באשתו, והיא הסכימה, אלא שהעלתה חשש שמא דווקא באותם השעות שיסעו מהכא להתם [6 שעות במטוס] ימות איזה גוי שבגופו כליה המתאימה לר' ראובן, על כן היא מסכימה לנסיעה ב'תנאי' שמיד בבואם ל'סאן פרנסיסקו' יתור אחר 'טלפון' ויתקשר אליה לברר את המצב...

למעשה, הגיעו השניים ל'סאן פרנסיסקו' בשעה 3 לפנות בוקר, ומיד פנו לנוח מעמל הדרך באחד המלונות בעיר, כשהעסקן אינו מתקשר הביתה - מכיוון שטלפון לא היה תחת ידו, וחשב לעצמו עתה בשלוש לפנות בוקר אהפוך את המלון בשביל טלפון? הרי כבר שנתיים ומחצה שהוא יושב וממתין ואין קול ואין עונה, וכי דווקא בשעות אלו מת כבר גוי בשעטומ"צ...! עודו שוכב על מיטתו, כשהשעון מורה על השעה 6 בבוקר, והנה גוי דפיקות עזות נשמעות בדלת חדרם, ובפתח עומדים שוטרי

המשטרה המקומית, ושאלתם בפיהם: "אתה מיסטר פלוני?", ויאמר "הן", אמרו לו השוטרים: "מהר קח טלפון והתקשר לביתך כי כבר שלוש שעות שאנו מחפשים אותך בשליחות בני ביתך בכל המלונות שבעיר".

מיד כשענתה לו רעיתו נתנה לו מנה אחת אפיים: "מדוע לא התקשרת?". החל העסקן להסביר את עצמו שהייתה השעה מאוחרת, וחשב לעצמו כי שנתיים ומחצה לא נמצאה כליה, וכי דווקא באלו השעות הספורות המצא תמצא?

אמרה לו רעיתו: "ואכן באותן השעות ששהיתם על המטוס מת גוי ונמצאו הכליות המיוחלות..."

מיד התקשר העסקן לביה"ח בניו יורק ויענו פה אחד ואמרו לו: "מכללי בית החולים שאם החולה אינו עונה תשובה עד שלוש שעות, פונים אנו לחולה הממתין אחריו בתור, ולפני כרבע שעה שני גויים הבאים בתור אחריו ענו שרצונם בכליה זו". לבו של העסקן נשבר בקרבו, אבל משחזר אל ר' ראובן התאמץ שלא להראות לו מאומה מסערת רוחו...

מיד בבוקרו של יום פנו השניים לבית החולים, בכדי לרשום עצמם ברשימה הממתנת לכליות. תוך כדי המתנתם שם חקר ר' ראובן את העסקן מדוע אין פניו כתמול שלשום, בתחילה ניסה

העסקן שלא לענות לו, אך משרבו הפצרותיו של ר' ראובן סיפר לו את כל פרשת הכליות, מיד נענה ר' ראובן: "הבה נפתח בריקודים להודות ולהלל לבורא יתברך שמו". העסקן חשב שמא נשתבשה דעתו של ר' ראובן לאחר מפח נפש כזה, אך הוא בשלו, והחל מסביר לעסקן:

"הבט וראה, שנתיים וחצי אני ממתין לקבל כליה. אם היינו נשארים ב'בורו פארק' - אויה לי ואוי לנפשי אילו הייתי מקבל אותה כליה, שהרי ראית כי אותה כליה איננה שלי וראיה לכך שלא הגיעה לידי. מה עשה הקב"ה? העבירנו למדינה אחרת למשך כמה שעות הללו... עתה, הגע בעצמך, אילו היית מתקשר מיד לביתך והיינו חוזרים לנו יורק והיו משתילים בגופי כליה שאיננה שלי, ה' ירחם... א"כ הרי זה היום 'יום ההצלה' שלי, כי אמנם המחשב אומר שכליה זו מתאימה לי ולסוג דמי אבל הקב"ה אומר, לא, לא, לא, כליה זו איננה טובה עבורך..."

מיד מיהר ר' ראובן להתקשר לבני ביתו שבארה"ק לספר על הנס שאירע עמו - תחילה חשבו שהנס הוא שנמצאה כליה, עד שהסביר להם כי ניצול שלא להפסיד את המתנת שנתיים ומחצה להבל ולריק...

כעבור שלושה חודשים נמצאה כליה שמתאימה לו, והושתלה בגופו, ובס"ד חי עוד כשלושים שנה בבריאות שלימה, ובכל שנה ושנה היה עורך סעודת הודאה גדולה על שניצל מהיזק ולא נשתלה בגופו כליה שאיננה שלו.

המפלא ביותר הוא, שלאחר מכן ניסה אותו עסקן לברר על אותן שתי הכליות שהיה נראה ש'הפסידו' אותם, ולמעשה הושתלו בשני גויים הבאים משני קצוות תבל - והתברר לו ששניהם מתו לאחר ששה שבועות... כי למרות שהכליות היו יפות ושלימות כלפי חוץ, אבל מבפנים הן היו מזוהמות לגמרי... ונראה לעין כי צדקה שמחתו של ר' ראובן.

ומכאן יקיש כל אחד ואחד בעניינים שלו, להאמין שהקב"ה מנהיג את העולם בטובו הגדול, וכאותו ר' ראובן שלא בכה 'בכיה של חינו' אויה לי - מחמת שנסעתי הפסדתי את הכליה, אלא אדרבה, כדי להצילני הגביה אותי הבורא על המטוס, הרחיק אותי ממקום הסכנה, וכך ניצלו חיי... ומזה יבין, כי מה שלא בא לידו איננו שלו ולא יועיל לו, ויתכן אפילו שיזיק לו חלילה... (באר הפרשה)

כי אהבך ה' אלוֹקֶיךָ" (ב"ו)

מתוך "השגחה פרטית"

מדבר אברך מבית שמש. חיים חדשים כפשוטו לפני שבע שנים הייתי במצוקה גדולה, מסובב בחובות מכף רגל ועד ראש, מגלגל כספים ומכתת רגליים מגמ"ח אחד למשנהו, כדי להשיג הלוואה מפני שתאריך הפירעון של ההלוואה הקודמת הגיע. הגעתי ממש לפת לחם, ומישהו יעץ לי להיפגש עם ר' בעריש שנייבלג שליט"א, על מנת שיעזור לי להתמודד עם החובות ולהתחיל דף חדש.

עשיתי כעצתו, נסעתי לר' בעריש וישבתי אצלו שעה ארוכה. הוא הקשיב לי ובדק עמי את מקורות ההכנסה, ואחר כך נתן לי 'שמועס' שחקוק בעצמותי עד היום. הוא חיזק אותי באמונה ובבטחון בה' שזן ומפרנס לכול, ובכך שכל שקל שצריך להגיע אלי, יגיע אלי ישירות ממנו בלי שום צורך ללוות מאדם. הוא הסביר לי שכל דבר שאני מקבל בהלוואה, כשאין לי דרך להחזיר אותה, ביכולתי לקבל אותו בלי הלוואה. כל מה שמוטל עלי זה לבטוח בה' בכל לבי ונפשי, ולהאמין באמונה שלמה שהקב"ה ישלח לי בזמן את כל מה שאני צריך, ולא יחסר לי מאומה.

יצאתי משם בהחלטה נחושה להפסיק ברגע זה עם כל ההלוואות, שהרי אין לי כל דרך להחזיר אותן, אז איך מותר לי בכלל ללוות מאנשים. החלטתי שמעתה אני מצפה אך ורק למתת ידו של הזן ומפרנס לכול. כשחזרתי הביתה מצאתי מקרר ריק, ארונות ריקים, המנה האחרונה של המטרגה נגמרה, כשחייבים בדחיפות מטרגה לילד למחר בבוקר. חבילת הטיטולים כמעט

סן פרנסיסקו, קליפורניה, ארה"ב

מרוקנת, ובמיטות ישנים עוד ילדים שצריכים לאכול מחר בבוקר ופשוט אין לי מושג מאיפה אני מביא להם אוכל! זה היה המצב שלי אז.

במקום לבכות, לדאוג וללוות, כדרכי עד אותו ערב, אמרתי לעצמי בקול רגוע שה' יעזור, ויהיה לנו כל מה שצריך. הלכתי לישון רגוע, ובחסדי ה' התעוררתי מוקדם, ברוגע. הרגע לכשעצמו היה מתנה גדולה.

אני יוצא מהבית לתפילה, ומגלה ליד הדלת שני ארגזי קרטון מלאים בכל טוב. היו שם בארגזים מטרנה וטיטולים, לחם ומוצרי חלב, וגם עוגיות וממרחים פרגנו לנו. פשוט קיבלנו משמים משלוח שלם שממלא את הבית ועושה אור בעיניים. ההתרגשות של בני הבית היתה ניתנת למישוש. הנה התברר שהבטחון האמיתי והשלם בקב"ה עושה פירות. אכן ה' עשה את זה, אבל הסתקרנתי מאד לדעת מי השליח שזכה במצווה.

סיפרתי על כך לכל מיני אנשים, ביניהם גם לחבריי המלמדים, והנה אני רואה את ר' משה, אברך צעיר מחו"ל שמשמש כאן כממלא מקום, מחייך לעצמו. מיד הבנתי שהוא קשור לעניין, וקראתי לו לצד בבקשה שיספר לי מה שהוא יודע. אמר לי ר'

משה, "תמיד כשאתה פוגש אותי, אתה מברך אותי לשלום בלבביות. אתמול כשעברת לידי, לא התייחסת אלי. הבנתי שאתה טרוד ביותר, והחלטתי לברר קצת אודותיך. שאלתי שכנים בבניין על מה שעובר עליך, והתברר לי שאתה מתמודד עם מחסור של ממש. אמרתי לעצמי, שקודם כל אערוך עבורך קנייה. וממחשבה למעשה. נכנסתי לצרכנייה וערכתי את הקנייה שהגיעה אליכם הביתה".

הודיתי לו בכל ליבי וחשבת, ראה איך הקב"ה מגלגל מחשבות בלב בני אדם,

מבלי שאבקש ממישהו משהו בעצמי. זה נתן לי חיזוק להמשיך בקבלה שקיבלתי על עצמי רק אתמול, להפסיק עם ההלוואות.

זמן מה לאחר מכן קרה דבר פלא נוסף. לא היה לנו ארון בגדים. כל הבגדים היו מונחים בקרטונים, וכמשפחה ברוכה היה ממש קשה להסתדר. הבגדים גם היו חשופים, ונטו להתלכלך ולהתפורר רק בגלל האכסון הלקוי שלהם, וממש שיווענו לישועה בדמות ארון בגדים נורמלי. לפי דרכי בעבר, הייתי לוקח הלוואה מבלי לדעת מאיפה אני הולך להחזיר, אבל הפעם, התפללתי לה' שישלח לי ארון, ולא לוויית שום דבר מאף אחד.

והנה אני מקבל טלפון מאחד מקרובי משפחתי בחו"ל. נכנס לו לראש שהיה יפה מצדו לארגן לי ארון, והוא מבקש ממני לרשום את מידות החדר, ללכת לנגר ולבחור לי ארון יפה ומתאים. התשלום עליו. ברוך ה', קנינו ארון מצוין, בלי הלוואות ובלי גמ'חים.

שבע שנים עברו מאז ההחלטה ששינתה את חיי. הסיפורים האלו שקרו לי מעניקים לי חיזוק להמשיך ולעמוד בהחלטתי שלא ללוות כספים, ואני רואה שעל ידי אמונה ובטחון יש יותר ברכה ויותר הצלחה ושיעור דשמיא. שיהיו לכולם ישועות גדולות, פרנסה ברווח ושפע לכולם. (השגחה פרטית)

ההילול, סיפרו על מעשי חסד ועזרה לזולת, סיפרו על נימוסים והליכות, טובה לשמים וטובה לבריות - הכל נפלא, אבל פרט אחד העיב, הטריד את האב.

בר אוריין היה, יודע ספר, וידע את דברי הגמרא: "תנו רבנן, לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו, וישא בת תלמיד חכם". נסביר את הדברים, כדי שנבינם לאשורם: נניח שיש לפנינו בחור מושלם, כליל מעלות, והוא עשיר מופלג: נכד אהוב היה על סבו המנוח, שהשאיר לו את כל הירושה. וילה רחבת ידיים ומכוננית פאר, בית חרושת משגשג וחבילת מניות, הכל בכל. ועכשיו הגיע לפירוק ויש לפניו שתי הצעות, שתי אפשרויות. לשאת נערה בת טובים ולהביאה אל כל העושר והפאר, ולא ידעו מחסור - או את בתו של תלמיד חכם פלוני, ראש ישיבה השקוע בחובות עתק שנטל להחזקת ישיבתו. אבל לראש הישיבה יש תנאי: החפץ לזכות בבתו, יכסה את חובותיו.

ערך הבחור חשבון, וגילה שיידרש למכור את בית החרושת ולפדות את המניות, למכור את הוילה ולהיפטר מהמכוננית, וישאר חסר כל! ויודגש: בגמרא אין רמז לכך, שבתו של התלמיד חכם טובה יותר, מוכשרת יותר, או נאה יותר. ועם זאת מייצגת

הגמרא - אין זו חובה, זו עצה טובה בלבד: "לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו, וישא בת תלמיד חכם!" איך זה יובן, כעצה טובה? משום שהבית מחנך ומעצב את דמות הבן והבת. ומי שגדלה בבית של תורה, גדלה בבית מעודן. בית של רוחניות, של התעלות. של רגישות לזולת והבנת הזולת. והיא תהפוך גם דירת עוני למעון שכינה, לנווה אושר! אז כדאי להתחיל את החיים מאפס, בחוסר כל, עם אוצר יקר וחיי אושר, מאשר לשמור על הרכוש, ולהחטיא את העיקר.

עיקרון זה לימדונו רבותינו בפרשת השבוע. ודרשו: "למה נסמכה פרשת בן סוור ומורה לפרשת אשת יפת תואר? לומר לך, שכל הנושא יפת תואר נכריה יהיה לו בן סוור ומורה", חלילה. קו ישיר מחבר בין הבית, בין החינוך בבית והאווירה בו, לילדים. ילדים הגדלים בבית בו "יפי התואר" נותן את הטון ותאווה הלב מכתובה את המעשים, ינהו בהכרח אחרי תאוותיהם, זלילה וסביאה, פריקת עול. ילדים הגדלים בבית ערכי, מרוסן, מעודן, נעלה - ישתקף הבית באורחות חייהם.

ואביו של הבחור נבוך היה. כי הנערה, עם כל מעלותיה, לא היתה "בת תלמיד חכם". היתה, איך לומר, מבית רגיל... מה עשה? מה שעושה יהודי מתלבט: הלך לשאול דעת תורה, עלה "ללשכת הגזית", לשאול את פי מרן "החזון איש" זצ"ל. שמע ה"חזון איש", ופסק פסקו: "נערה הלומדת בחינוך תורני, יש לה דין בת תלמיד חכם!" מרעיש הדבר! ופירושו של דבר: גם אם אווירת הרחוב חדרה לבית, גם אם רוחות זרות מנשבות, תקשורת מבהמת, מסרים שאינם רצויים, יש עצה: חינוך תורני! הוא יעדן, הוא יזכך, ישפר וישלים! יביא את האושר לצאצא - ולהוריו! (וקראת לשבת עונג)

בחסות

מחירים הכי זולים!!
בארץ!!
בדקו ותשוו בעצמכם.
משלוח עד הבית!!

מחשבות

0799-69-33
0583292679
es0583292679@gmail.com

כהנאה

חנות המחשבים של גני איילון

מחיר מבוחר
תיקונים ותקנות
ציוד נלווה ועוד
פיתוח פרטי ופיתוח תוכנות
תכנות והגנה עשירים
יישום ותמיכה

רחוב שבט אפרים 7, לוד (אחיסמך - גני איילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א'-ה': 20:15-00:00 יום' סגור (גמישות לתיאום מראש)

בת תלמיד חכם

הרב שלום מאיר וותך שליט"א

מעשה בזוג הורים שגידלו את בנם לתורה ולמצוות, ורוו ממנו רוב נחת: מידות מעודנות, טהרת נפש, כיבוד הורים - כל מה שהורים יכולים לשאוף. למד הבן בישיבה, התעלה במעלות התורה, רכש ידיעות מפליגות באוצרות הרוח שלא יסולא בפז - והגיע לפירוקו. שדכן התדפק על דלת ההורים, באותם ימים לא היו הטלפונים שכיחים בבתיים. סיפר ששמע על בנם שבחים בלא סוף, ויש באמתחתו הצעה מושלמת. נערה פלונית, בעלת מידות טובות, פיקחית ומוכשרת, בקצרה: כלילת מעלות. אף רמז, שהוריה הם ששלחוהו...

אמר האב: נברר, ונודיעך תשובה. החל לברר, וגילה שהשדכן לא דייק. הוא המעיט בשבח מעלותיה של הנערה. הכל שיבחו